

transitus

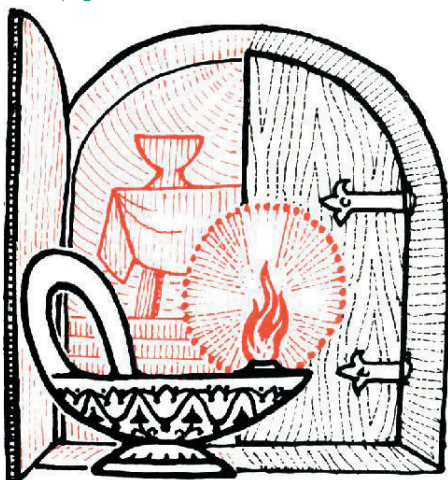


**Bacău
2016**

**sancti
Francisci**

„Lăudat să fii, Domnul meu,
prin sora noastră Moartea trupească;
de care nici un om nu poate fugi.
Vai de cei care vor muri în păcat de moarte.
Fericiți cei care se găsesc
în voința Ta preasfântă,
căci a doua moarte nu-i va face să sufere.
Lăudați-l și binecuvântați-l
pe Domnul meu, aduceți-i mulțumire
și slujiți-l cu mare umilință”

(Sf. Francisc, Cântecul Fratelui Soare)



Cântec la intrare: *Cerul e dorul meu*

Cerul e dorul meu, sunt călător,
în lume sunt străin, rătăcitor.
La cer privesc mereu, acolo e Domnul meu.
Cerul e dorul meu, sunt călător.

Cerul e dorul meu, sunt călător,
în valea de dureri nutresc un dor:
să merg în ceruri sus, alături de Isus.
Cerul e dorul meu, sunt călător.

Cerul e dorul meu, sunt călător.
La Tatăl meu de sus, Prea iubitor,
eu pace voi găsi și fericit voi fi.
Cerul e dorul meu, sunt călător.

C. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

T. Amin.

C. Pacea Domnului să fie cu voi toți, fraților!

T. Și cu duhul tău.

Lect.1: *Scrisoarea fratelui Elia adresată tuturor fraților cu ocazia morții sfântului Francisc (FF 305-311)*

Fratelui drag întru Cristos, Grigore, și tuturor fraților: eu, fratele Elia cel păcătos, vă trimit salutul său.

Chiar înainte de a vă vorbi, suspin și plâng pentru că de ceea ce mă temeam mai mult, aceea m-a lovit și v-a lovit și pe voi toți... Și anume, că s-a despărțit de noi Mângâietorul nostru, cel care ne purta ca pe niște miei în brațele sale pline de afecțiune, și care a

plecat asemenea unui pelerin în locurile înalte ale cerurilor, el care a fost atât de privilegiat de Dumnezeu și iubit de către oameni. Prezența Fratelui și Părintelui nostru Francisc, era o adevărată lumină nu numai pentru noi, apropiații săi prin viață și credință, dar și pentru ceilalți: lumină emanată din lumina supremă pentru a împrăștia întunericul și a îndruma pe drumul păcii și al mântuirii veșnice pe aceia care călătoresc în umbra morții.

Sufletul său strălucea precum soarele pe cer, luminând împărăția lui Dumnezeu. De focul iubirii sale, se aprindeau sufletele; inimile părinților se deschideau cu bunăvoință către fiii lor; nechibzuiții se îmbrăcau cu prudența înțelepților și se pregăteau în întreaga lume, un nou popor al Domnului. Până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului numele său este pronunțat, iar faptele sale minunate sunt admirate de lumea întreagă.

De aceea, îndepărtați de la voi orice sentiment de tristețe, iar dacă vreți să plângeți, plângeți pentru voi înșivă, și nu pentru el: pentru că noi, cât mai suntem pe acest pământ, suntem expuși pericolului morții veșnice, în timp ce el a trecut pentru totdeauna de la moarte la viața fericiților.

Iar acum vă vestesc un lucru mareț, o minune cu adevărat nouă. De fapt, nu s-a mai aflat niciodată de-a lungul secolelor un asemenea semn, decât în Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Nu cu mult timp înaintea morții sale, Francisc se arată răstignit, purtând în trupul său cele cinci răni, asemenea rănilor reale ale lui Cristos...

Așadar, fraților, binecuvântați-L pe Domnul și mulțumiți-i pentru că ne-a arătat milostivirea Sa și păstrați vie memoria Fratelui și Părintelui nostru Francisc pentru slava Aceluia care a voit să-l înalțe înaintea oamenilor și a îngerilor...

Rugați-L ca, prin mijlocirea lui, Domnul să ne facă părtași de Harul Său sfânt. Amin.

Se păstrează un moment de tăcere

Celebrant. În urmă cu 790 de ani, în seara zilei de 3 octombrie 1226, sfântul Părinte Francisc, „a plecat asemenea unui călător în locurile înalte ale cerurilor, el care a fost atât de învrednicit de Dumnezeu și iubit de oameni” (fr. Elia).

Despre Sărăcuțul din Assisi papa emerit Benedict al XVI-lea spunea că „este cea mai desăvârșită imagine a lui Cristos din toate timpurile”; iar înaintea sa, Dante Alighieri scria că este omul „a cărui viață minunată mai bine s-ar cânta-n ceresul cor, decât s-ar povesti” (*Paradisul*, XI, 95).

În această seară, noi urmașii și cinstitorii săi, ne unim în rugăciune și aducere de mulțumire lui Dumnezeu pentru darul sfântului nostru Fondator și pentru „sora noastră moartea trupească”, de care nici un om viu nu poate scăpa, iar pe cei pe care-i va surprinde făcând voința lui Dumnezeu, „nu-i poate vătăma”, (*Cântecul Fratelui Soare*).

Așadar, celebrarea noastră din această seară nu este un priveghi, ci o sărbătoare; este sărbătoarea nașterii pentru cer a sfântului nostru Părinte Francisc, care „sărac și umil a intrat bogat în ceruri, înconjurat de cântări cerești”.

Să ascultăm, deci, și să urmăm îndemnul fratelui Elia: „îndepărtați de la voi orice sentiment de tristețe, iar dacă vreți să plângeți, plângeți pentru voi înșivă, și nu pentru el: pentru că noi, cât mai suntem pe acest pământ, suntem expuși pericolului morții veșnice, în timp ce el a trecut pentru totdeauna de la moarte la viața fericitilor” (Fr. Elia, *Scrisoarea adresată tuturor fraților cu ocazia morții Sf. Francisc*, FF 305-311).

La începutul celebrării noastre, să ne reamintim trăsăturile fizice și spirituale ale Sfântului Francisc și să ne lăsăm edificați și atrași de exemplul său de umanitate și de sfințenie!

Lect. 2: *Portretul sfântului Francisc după biograful său, fericitul Toma de Celano:*

„Cât era de frumos, de fascinant și de măreț în curăția sa, în simplitatea cuvântului său, în curăția inimii, în iubirea față de Dumnezeu, în dragostea față de frați, în disponibilitatea de a asculta, în amabilitate, în chipul său de o frumusețe îngerească!

Avea un caracter blând, de un calm profund, afabil în modul de a vorbi, prudent atunci când atrăgea atenția, fidel în îndeplinirea îndatoririlor încredințate, înțelept atunci când sfătuia și hotărât atunci acționa, amabil în toate.

Avea mintea senină, sufletul blând, spiritul sobru, dedicat contemplației, constant în rugăciune și plin de entuziasm în toate. Icusit în propuneri, tare în virtuți, perseverent în har și întotdeauna el însuși. Era mereu dispus să ierte imediat, încet la mânie, înțelept și cu o memorie foarte bună, concret în discuții, prudent în deciziile luate și de o mare simplitate. Sever cu sine, indulgent cu ceilalți și discret în toate.

Era un om vioi, avea o înfățișare jovială și o privire blândă; nu era niciodată arogant și nici răutăcios.

Avea capul rotund, iar fața puțin ovală și proeminentă; fruntea era plată și mică, iar ochii îi erau negri. Înălțimea sa era normală. Părul, de asemenea, negru, sprâncenele drepte, nasul potrivit, subțire și drept, urechile mici și drepte, tâmplele plane, limba blândă, arzătoare și pătrunzătoare; vocea robustă, dulce, clară și puternică; dinții uniți, egali și albi; buzele mici și subțiri, barba neagră și rară, gâtul subțire, spatele drept, brațele mici, mâinile subțiri, degetele lungi, unghiile îndoite, picioarele scurte, pielea fină, slab, îmbrăcăminte aspră, dormea puțin și era foarte generos. Fiind de o umilință incomparabilă se arăta bun și înțelegător cu toți, adaptându-se cu înțelepciune la obiceiurile

fiecăruia. Cu adevărat sfânt între sfinți, iar între păcătoși, unul dintre ei....

Năzuința sa cea mai înaltă, dorința sa cea mai mare și voința sa cea mai puternică era aceea de a trăi mereu și cât mai perfect Sfânta Evanghelie și de a imita cât mai fidel, cu toată atenția, angajarea și entuziasmul sufletului și a inimii, învățătura și exemplul Domnului nostru Isus Cristos. Medita permanent cuvintele Domnului și nu pierdea niciodată din vedere faptele sale. În special, umilința Întrupării și dragostea Pătimirii au lăsat o amprență atât de adâncă în memoria sa, încât cu greu reușea să se gândească la altceva” (FF 464-466).

Se recită Vesperale I de la Solemnitatea Sfântului Francisc de Assisi

IMNUL

Francisc, sfântul sărac
Și-n haruri îmbrăcat
Se duce bucuros
La poarta de Regat.

Din lumea efemeră
El iese gol și liber
bogat se duce-n ceruri
sărbătorit de îngeri.

În trupul său cel fraged
El poartă răni - efigii
Ca Mielul cel de jertfă
Murind pe lemnul crucii.

Părinte al sărăciei
Și purtător al păcii
El este ca un soare
În mijlocul Bisericii.

Mărire ție, Doamne,
Cuvânt viu din vecie
Ce-n sfinții tăi dezvălui
Frumoasa Împărăție. Amin.

PSALMODIA

Ant. 1: Francisc, bărbat catolic și cu totul apostolic, a fost trimis de Dumnezeu să predice Evanghelia păcii.

PSAMUL 111 (112)

Fericit este omul care se teme de Domnul, *
care își află mare plăcere în poruncile lui!

Seminția lui va fi puternică pe pământ *
și urmașii celor drepti vor fi binecuvântați.

În casa lui va fi belșug și bogăție, *
dreptatea lui rămâne pe vecie.

El răsare ca o lumină în întuneric pentru cei drepti, *

El este blând, îndurător și drept.

Fericit este omul care are milă și dă cu împrumut, †
el își rânduieste bunurile cu dreptate. *

El nu se clatină niciodată.

Cel drept va fi amintit pentru totdeauna. *

El nu se teme de zvonurile rele,
inima lui e tare și se încrede în Domnul. †
Inima lui este în siguranță, nu are nici o teamă, *

până când va triumfa peste dușmanii săi.

El este darnic față de cei săraci, †
dreptatea lui rămâne în vecii vecilor, *
iar fruntea lui se înalță cu cinste.

Cel nelegiuit va vedea și se va mânia, †
va scrâșni din dinți și se va topi. *

Dorința păcătoșilor rămâne neîmplinită.

Ant. 1: Francisc, bărbat catolic și cu totul apostolic, a
fost trimis de Dumnezeu să predice Evanghelia păcii.

Ant. 2: În zilele vieții sale a fost sprijinul casei lui Dumnezeu, și
a întărit templul Domnului.

PSAMUL 147

Laudă, Ierusalime, pe Domnul, *
preamărește, Sionule, pe Dumnezeul tău.

Căci El întărește zăvoarele porților tale, *

El binecuvântează pe fii tăi în mijlocul tău.

El dă pace ținutului tău *

și te satură cu cel mai bun grâu.

El își trimite cuvântul pe pământ, *

cuvântul lui aleargă cu iuțeală mare.

El face să cadă zăpada ca lâna *

și presară chiciura ca cenușa.

Azvarle grindina ca firimiturile, *

și gerul lui cine-l poate răbda?

Trimite cuvântul său și le topește, *

stârnește vântul și vor curge apele.

El îi face cunoscut lui Iacob cuvântul său, *

lui Israel, legile și poruncile sale.

El n-a făcut așa cu nici un alt popor, *
și nu le-a făcut cunoscute judecățile sale.

Ant. În zilele vieții sale a fost sprijinul casei lui Dumnezeu, și a întărit templul Domnului.

Ant. 3: Eliberează-mi, Doamne, sufletul din închisoarea trupului; cei dreپți așteaptă ca Tu să mă primești în patria celor vii.

PSALMUL 141 (142)

Cu glasul meu strig către Domnul, *
cu glasul meu mă rog către Domnul meu,
înaintea lui îmi vărs necazul, *
înaintea lui îmi prezint strâmtorarea.
Și când slăbește în mine duhul meu, *
tu cunoști cărările mele.
Pe calea pe care umblam, *
mi-au întins cursă.
Privește la dreapta mea și vezi, *
nu este nimeni care să mă cunoască.
Orice loc de scăpare s-a ascuns de mine *
și nu este nimeni să se îngrijească de sufletul meu.
Am strigat către tine, Doamne, †
am zis: „Tu ești scăparea mea, *
Tu ești partea mea pe pământul celor vii.
Ia aminte la strigarea mea, *
căci sunt atât de slab.
Eliberează-mă de cei care mă urmăresc, *
pentru că sunt mai tari decât mine!
Eliberează sufletul meu din închisoare, *

ca să laud numele tău;
dreptii se vor strânge în jurul meu *
atunci când mă vei răsplăti”.

Ant. Eliberează-mi, Doamne, sufletul din închisoarea trupului;
cei dreپți așteaptă ca Tu să mă primești în patria celor vii.

Lectura scurtă (*1Pt 4,1.8.9-11*)

Lect. 1: „Deoarece Cristos a suferit în trup, înarmați-vă și voi cu același mod de gândire: cel care a pățimit în trup a terminat definitiv cu păcatul pentru a nu mai sluji poftelor omenești, ci voinței lui Dumnezeu, în timpul care rămâne de trăit în trup.

Mai presus de toate, să aveți o dragoste statornică între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate. Practicați ospitalitatea unii față de alții, fără plângeri. Ca niște buni administratori ai harului de multe feluri al lui Dumnezeu, fiecare, după carisma pe care a primit-o, să vă slujiți unii pe alții.

Dacă cineva vorbește, cuvintele lui [să fie] ca ale lui Dumnezeu; dacă cineva slujește, să o facă după puterea pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, pentru ca în toate să fie preamărit Dumnezeu prin Isus Cristos, căruia să-i fie gloria și puterea în vecii vecilor. Amin.”

Meditație

Lect. 2: *Testamentul sfântului Francisc*

„Domnul mi-a dat mie, fratele Francisc, să încep să fac penitență astfel: pe când eram în păcate mi se părea lucru prea amar să-i văd pe leproși, și însuși Domnul m-a condus între ei și am fost milostiv față de ei. Și, plecând de la ei, ceea ce mi se părea amar s-a transformat pentru mine în dulceața sufletului și a trupului. Iar apoi, am mai zăbovit puțin și am părăsit lumea.

Și Domnul mi-a dat o astfel de credință în biserici, încât eu mă rugam și spuneam doar: *Te adorăm, Doamne Isuse Cristoase, aici și în toate bisericile tale care sunt în lumea întreagă și te binecuvântăm căci prin sfânta ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Apoi Domnul mi-a dat și îmi dă o credință așa de mare în preoții care trăiesc după rânduiala sfintei Biserici Romane, datorită hirotonirii lor, astfel încât, chiar dacă m-ar persecuta, tocmai de la ei vreau să cer ajutor. Și dacă eu aș avea atâta înțelepciune, câtă a avut Solomon, și aș întâlni preoți ademeniți de această lume, în parohiile în care locuiesc, nu vreau să predic împotriva voinței lor.

Și pe aceștia și pe toți ceilalți vreau să-i ascult, să-i iubesc și să-i cinstesc ca pe niște mai mari ai mei. Și nu vreau să țin seamă de păcatul lor, căci în ei eu îl văd pe Fiul lui Dumnezeu și ei sunt mai marii mei. Și mă comport astfel deoarece, în această lume, nu văd nimic altceva trupesc din însăși Preaînaltul Fiu al lui Dumnezeu decât Preasfântul său Trup și Sânge, pe care ei îl primesc și îl împart celorlalți.

Și vreau ca aceste preasfinte mistere să fie cinstite,enerate și așezate în locuri de cinste, mai presus de toate celelalte lucruri. Și preasfântul nume și cuvintele scrise de el, oriunde le voi găsi în locuri inadecvate, vreau să le culeg, și rog ca ele să fie culese și așezate într-un loc de cinste.

Și pe toți teologii și pe cei care au grijă de preasfintele cuvinte divine, trebuie să-i cinstim și să-i venerăm ca pe aceia care ne împărtășesc duhul și viața.

Și după ce Domnul mi-a dat frați, nimeni nu mi-a arătat ce ar trebui să fac, dar însuși Cel Preaînalt mi-a revelat că trebuia să trăiesc după modelul sfintei Evanghelii. Și eu am cerut ca aceasta să fie scrisă cu puține cuvinte și cât mai simplu, iar Sfântul Părinte Papa mi-a confirmat-o.

Și cei care veneau pentru a-și însuși această viață, distribuiau celor săraci tot ceea ce puteau avea, și erau mulțumiți cu o singură haină, cârpită pe dinafară și pe dinăuntru, strânsă la mijloc cu o funie, și cu pantaloni. Și nu voiau să aibă nimic mai mult.

Noi, clericii, spuneam Oficiul, asemenea celorlalți clerici; laicii spuneau *Tatăl nostru*, și cu multă plăcere intram și vizitam bisericile. Și eram neînvățați și supuși tuturor.

Și eu lucram cu mâinile mele și vreau să lucrez; și doresc cu fermitate ca toți ceilalți frați să presteze o muncă cinstită. Iar cei care nu se pricep, să învețe, nu de dragul plății, ci pentru a da exemplu și a îndepărta lenea.

Iar atunci când nu ne va fi dată răsplata pentru muncă, să mergem la „masa Domnului”, cerând de pomană din poartă în poartă.

Domnul mi-a revelat că ar trebui să spunem acest salut: *Domnul să-ți dăruiască pace!*

Frații să ia bine seama și să nu accepte sub nici un chip biserici, locuințe sărace și tot ceea ce se construiește pentru ei, dacă nu ar fi în conformitate cu sfânta sărăcie, pe care am promis-o în Regulă, locuind întotdeauna ca oaspeți, străini și pelerini.

Poruncesc cu fermitate ca, din ascultare, toți frații, oriunde s-ar afla, nu cumva să îndrăznească să ceară scrisoare [de recomandare] de la Curia Romană, nici în nume personal, nici prin intermediul vreunei alte persoane, nici sub pretextul predicării, nici în vederea mortificării trupului, ci, de unde nu vor fi primiți, să plece în alte zone ca să facă pocăință, cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Și vreau să ascult fără șovăire de Ministrul general al acestei fraternități ca și de celălalt guardian pe care el va binevoi să mi-l dea. Și astfel vreau să fiu prizonier în mâinile sale, așa încât să nu întrec măsura, nici să fac ceva ce încalcă ascultarea și de voința sa,

căci el este mai marele meu.

Și chiar dacă sunt neînvățat și bolnav, totuși vreau ca un cleric să fie totdeauna alături de mine, să-mi recite Oficiul, așa cum este scris în Regulă.

La fel trebuie să asculte ceilalți frați de guardianul lor și să recite Oficiul în conformitate cu Regula. Și dacă s-ar găsi frați care nu se roagă Oficiul în conformitate cu Regula, sau ar vrea să-l modifice, sau dacă nu ar fi catolici, toți ceilalți frați, oriunde s-ar afla, trebuie din ascultare, să-i prezinte guardianului cel mai apropiat de locul unde i-ar găsi. Și guardianul trebuie, din ascultare, să-l păzească cu severitate, ca pe un prizonier, zi și noapte, în așa fel încât să nu-i poată scăpa din mâini, până când nu-l va încredința personal Ministrului său. Iar Ministrul trebuie, din ascultare, să-l trimită împreună cu câțiva frați care să-l păzească zi și noapte ca pe un prizonier, înaintea Domnului Episcop din Ostia, care este Domnul, protectorul și judecătorul întregii fraternități.

Și să nu spună frații: „Aceasta este o altă Regulă”, căci aceasta este o amintire, o povățuire, un îndemn și Testamentul meu, pe care eu, micul frate Francisc, îl las pentru voi, frații mei binecuvântați, pentru ca să observăm cu spirit cât mai catolic Regula pe care am promis-o Domnului.

Iar Ministrul general și toți ceilalți miniștri și guardiani sunt obligați, din ascultare, să nu adauge și să nu înlătore nimic din aceste cuvinte.

Și întotdeauna să aibă cu ei această scrisoare alături de Regulă. Și în toate capitolele pe care le țin, când citesc Regula, să citească și aceste cuvinte.

Și tuturor fraților mei, clerici și laici, poruncesc cu tărie, din ascultare, să nu adauge explicații la Regulă și nici la aceste cuvinte zicând: „Așa trebuie să fie înțelese”; dar, așa cum Domnul mi-a dat să spun și să scriu, simplu și curat, Regula și aceste cuvinte, tot așa

și voi, cu simplitate și fără comentarii, încercați să le înțelegeți și, prin sfântă lucrare, să le păstrați până la sfârșit.

Și oricine va respecta aceste lucruri, să fie răsplătit în ceruri cu binecuvântarea Preaînaltului Tată, și pe pământ să aibă parte de binecuvântarea Fiului său preaiubit, împreună cu Preasfântul Duh, Mângâietorul și cu toate puterile cerești și cu toți sfinții.

Iar eu, micul frate Francisc, slujitorul vostru, atât cât îmi este în putință, vă confirm această preasfântă binecuvântare”.

Responsoriul scurt

R. Francisc, cel umil și sărac,* a intrat bogat în ceruri.

Francisc, cel umil și sărac, a intrat bogat în ceruri.*

V. Onorat cu imnuri cerești; * a intrat bogat în ceruri.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Francisc, cel umil și sărac, a intrat bogat în ceruri.*

Ant. *Salve, Sancte Pater,*

patriae lux, forma minorum.

Virtutis speculum,

recti via, regula morum:

carnis ab exilio duc nos ad regna polorum.

Magnificat (Lc 1,46-55)

Sufletul meu *

îl preamărește pe Domnul

și duhul meu tresaltă de bucurie *

în Dumnezeu, mântuitorul meu,

căci a privit la smerenia slujitoarei sale. *

Iată, de acum toate popoarele mă vor numi fericită,

căci mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic, *

și numele lui e sfânt.

Milostivirea lui rămâne din neam în neam *
peste cei ce se tem de el.
A arătat puterea brațului său, *
i-a risipit pe cei mândri în cugetul inimii lor,
i-a dat jos de pe tron pe cei puternici *
și i-a înălțat pe cei smeriți;
pe cei flămânzi i-a copleșit cu bunuri, *
iar pe cei bogați i-a lăsat cu mâinile goale.
L-a sprijinit pe Israel, slujitorul său, *
amintindu-și de îndurarea sa,
după cum a promis părinților noștri, *
lui Abraham și urmașilor lui în veci.
Slavă Tatălui, și Fiului, *
și Sfântului Duh.
Precum era la început, și acum, și pururea, *
și în vecii vecilor. Amin.

Ant. *Salve, Sancte Pater,
patriae lux, forma minorum.
Virtutis speculum,
recti via, regula morum:
carnis ab exilio
duc nos ad regna polorum.*

RUGĂCIUNEA UNIVERSALĂ

Fraților, să ne rugăm lui Dumnezeu, Tatăl nostru, pentru ca,
prin mijlocirea Seraficului Părinte Francisc, să ne călăuzească pașii
pe calea umilinței, a sărăciei și a sfințeniei. Să spunem împreună:
Ascultă-ne, Doamne!

Părinte Sfânt, care l-ai făcut pe slujitorul tău Francisc un imitator perfect al Fiului Tău, Isus,

— fă ca și noi, mergând pe urmele sale, să trăim cu fidelitate Evanghelia lui Cristos.

Părinte Sfânt, care îi risipești pe cei mândri în cugetul inimii lor și îi înalți pe cei smeriți,

— dă-ne și nouă, harul să-l urmăm pe Seraficul Părinte Francisc pe calea umilinței;

Părinte Sfânt, care i-ai dăruit slujitorului tău Francisc sfintele răni, unindu-l astfel la pătimirea Fiului tău,

— fă ca și noi să nu ne lăudăm cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos.

Părinte Sfânt, care l-ai chemat pe sfântul Francisc la slujirea diaconală,

— fă ca frații noștri care mâine vor fi hirotoniți diaconi să urmeze în slujirea lor exemplul Seraficului Părinte Francisc.

Părinte Sfânt, care prin rugăciunile sfântului Francisc, ne ierți păcatele și ne dăruiești viața harului,

— primește-i pe toți cei răposați în lăcașurile veșnice.

Tatăl nostru...

Rugăciunea de încheiere

Dumnezeule, care i-ai dat sfântului Francisc să devină asemenea chipului lui Cristos prin sărăcie și umilință, dă-ne, te rugăm, ca, umblând pe cărările lui, să-l putem urma pe Fiul tău și să ne unim cu tine într-o iubire plină de bucurie. Prin Domnul.

Toti (*coruri alternative*)

Doamne, fă din mine un instrument
al împăcării între oameni!

Unde este ură eu s-aduc iubire,

Unde e ofensă eu s-aduc iertare.

Unde-i învrăjbire eu s-aduc unire,

Unde-i îndoială eu s-aduc credință.

Unde-i rătăcire s-aduc adevărul,

Unde-i deznădejde eu s-aduc speranță.

Unde-i întristare s-aduc bucurie,

Unde-i întuneric eu s-aduc lumină.

O, Învățătorule, fă ca eu să caut

Nu atât să fiu mângâiat cât să mângâi eu pe altul.

O, Învățătorule, fă ca eu să caut

Nu atât să fiu înțeles cât eu să-nțeleg pe altul.

O, Învățătorule, fă ca eu să caut

Nu atât să fiu eu iubit cât eu să iubesc pe altul.

Binecuvântarea finală (a „sfântului Francisc”):

C: Domnul să fie cu voi!

T: Și cu duhul tău!

C: Domnul să vă binecuvânteze și să vă păzească!

T: Amin!

C: Să vă arate fața sa și să se milostivească de voi!

T: *Amin!*

C: Să-și întoarcă fața sa spre voi și să vă dea pacea sa!

R: *Amin!*

C: Și binecuvântarea lui Dumnezeu Atotputernicul,
a Tatălui și a Fiului † și a Duhului Sfânt,
să coboare asupra voastră și să rămână pururea cu voi!

T: *Amin!*

C: Celebrarea nașterii sfântului Francisc la cer s-a sfârșit. Mergeți cu *pace și bine!*

T: *Mulumim lui Dumnezeu.*

Cântec final

În ceruri printre Serafimi

1. În ceruri printre serafimi
e locul tău firesc
Tu, care ai fost așa aprins
De foc dumnezeiesc.
O, minunate sfânt Francisc,
Umil, dar glorios;
*Prin rănilor ce le-ai primit,
Te-asemeni cu Cristos. (Bis)*

2. Sărac și foarte istovit
De pocăință grea,
Icoana unui mare sfânt
Era persoana ta;
Cu crucea-n mână, drept stindard

Cu sufletul curat,
Pe drumul evangheliei
Pe toți i-ai îndrumat. (Bis)

3. Ai vrut să mori ca mucenic,
Spre slava Celui Sfânt
Dar el ți-a dat un alt destin
Aicea, pe pământ:
Să răspândești în lung și-n lat
Văpaia cea de sus
Și să atragi pe cât mai mulți
Pe urma lui Isus. (Bis)

Bacău, 2016

